अथ तं कृशसर्वाङ्गं धूसरं जीर्णवाससं ।
वह्निजातु विनिर्यातो राजा वीक्ष्य व्यचिन्तयत् ॥१६०॥
वैदेशिको निःशरणो गुणवान् बान्धवोज्झितः ।
दार्ढ्यं जिज्ञासुना कष्टं सोऽयमावासितो मया ॥१६१॥
कोऽस्याश्रयः किमशनं कानि प्रावरणानि वा ।
इत्यैश्वर्यविमूढेन मया क्वत्त न चिन्तितं ॥१६२॥
वसन्तेनेव न मया शोभयाद्यापि योजितः ।
शीतवातातपैः शुष्यन् सोऽयं पुरुषपादपः ॥१६३॥
अस्य ग्लानस्य भैषज्यं निर्विण्णस्य विनोदनं ।
श्रान्तस्य वा क्लमच्छेदं को विदध्यादसंपदः ॥१६४॥
नास्मै चिन्तामणिं दद्यां नामृतं वा निषेवितः ।
मया यदयमेतावद्यामूढेन परीक्ष्यते ॥१६५॥
तदमुष्य गुणित्वस्य तीव्रं सेवाश्रमस्य च ।
प्रतिपत्त्या कतमया तावदानृण्यमाप्नुयां ॥१६६॥
इति चिन्तयतस्तस्य राज्ञस्तं सेवकं प्रति ।
स्वप्रसादोचिता काचित् प्रत्यभान्नैव सत्क्रिया ॥१६७॥
ततः प्रावर्तत स्फारनीहारलववाहिभिः ।
दहन्निवाङ्गं प्रालेयपवमानैर्हिमागमः ॥१६८॥
सन्ततध्वान्तमिषतस्तीव्रशीतवशीकृताः ।